

Petőcz András

Átkelni a zöld gyepen

O-nak, Cambridge-be

Nem tudom, hogyan lesz,
de *lesz*, ezt biztosan tudom.
Nem tudom, ott lesz-e,
de, hogy *ott leszek*, ezt
biztosan tudom.

Megállsz egyetlen pillanatra,
megállsz a zöld gyepek szélén,
eszedbe jut minden, mindaz
eszedbe jut, ami az elmúlt
években megtörténhetett.

Annyira egyszerű az egész.

Ódon házak ölelik körbe,
ami még nem a tied. Ódon
házak között lépdelsz, és
nincs jogod megtenni azt,
amit megtenni szeretnél.

Szigorú szabályok őrzik
a zöld gyepet. Nem lépsz
rá, nem hódíthatod meg,
ameddig ódon házaid meg
nem hódolnak előtted.

Aztán egyszerre minden.

Megállsz a szélén, nézed,
hogyan is nyújtózkodik,
hogyan is él a gyepek, amire,
avatott mesterként, jogot
formál az, aki erre is méltó.

Nem tudom, miként történik
majd, de azt tudom, eljön
a perc, és megtapasztalod,
milyen is keresztülmenni,
átkelni végre a zöld gyepen.

A születésed misztériuma

O-nak, Cambridge-be

Elindulsz valami úton, ami a tiéd,
és azt veszed észre, nincs letérés,
nincsenek menekülési útvonalak,
csak az előre van, nyílegyenesen,
még ha az előre néha kanyargós is.

Kanyargósan, *össze-vissza*, mégis
nyílegyenesen vezet az utad, mert
mindez ilyen, meglehet nagyon is
görbe az a nyílegyenes, ami előre
vezet, olykor talán nagyon is görbe.

Az utad nyílegyenes út, mindenféle
görbület nélkül, nyílegyenesen visz
előre, pillanatnyi megingásaid nem
érdekesek, nem érdekes semmilyen
pillanatnyi hátrahőkölés, hidd el.

Olyan mindez, mint a születésed,
világra jönni nem egyszerű dolog,
te megmutattad, amikor közöttünk
megjelentél, mennyire bonyolult,
szóval, a belépőd sem volt egyszerű.

De ott volt benned végig az akarat,
és megértettük, hogy *csakazértis*,
és ez a *csakazértis* azóta is munkál,
győződ le a nehézségeket sorban,
s győzől is, mert győztesen születted.

A születésedkor megmutattad, hogy
mindaz, ami vagy, mennyire erős,
éppen a nehézségek életnek téged:
az akadályokat legyőzni, születésed
misztériuma és egyetlen üzenete ez.

Régi kabát - színes tus

Tomaji Attila

Ha emlékezne

Viszi levelek s kövek könnyű porát a folyó,
harang szól, hangja a vedlő partok közti
függőleges horizontra verődik, s ő, kinek
neve is van, rácsodálkozik az örökmozgó
tájra, s mielőtt könnyű szívvel túladna
néhány szorosra szőtt ideán s letenné
rangját, összes birtokát a kopott küszöbre,
hogy a nyíló erdőöl vagy a csukódó víz
befogadja és zúzza, törje tovább, meglátja
a víz felett suhanó fényalakokat, aranyzálon
tartja szárnyuk rendjét egy erős kéz –

És mert emlékekből összefércelt test a lélek,
emlékszik a hordatánc habzó szegyenére,
a gög sivatagára, szavak árnyékára, mert
élőlény az emlék, mint a meg nem írt könyvek
s a vak tárgyak szürke szeme, Oblomov és
Miskin pár szava, hősök titkos gyerekkora,
bölcshőből eredő halálmagocska, az életre kelő
idő skorpiója, az üveg mögött lakó fiú nehéz
álma, pofozott arca, a köröm bor tükrén ülő
félholdja, strófák és antistrófák beszélgetése,
halva is él minden, mint régi lányok lépése
a gangon, hangjuk azóta is ott dobog egyre,
hozzák ölelni, árnyékba forgatni a testet,
emlék már, ahogy szemébe harapott az ég
szája, de most, hogy elragadja a fájdalom
forró hullámverése, s visszanez kincseire,
mind odaadná, ha emlékezne, ha hallaná,
mikor anyja először sügta fülébe szép nevét –

Hübrisz

Nem jöttem, csak lettem. Álmodtak már velem
sokan, századokon át. Én nem álmodom senkivel,
sose törtem meg az álmok falát. Magam vagyok
magamban, szirmaim pillák, héjam alatt nem
vergődik a tört idő, egy kép vagyok, tárgy, rég
kihűlt, mégis izzó világok látója, csukódom
s nyílok, ahogy akarja a nap, ringok időtlen a
semmittevés örvényében. Ha szólsz hozzám,
árnyék fedi szemed. Nem hallgatlak, úgyse
értenéd, mit mondok, nézel, s magadról beszélsz,
de hogy beszélhet a száj tele szavakkal: fuldokol,
öklendezik inkább. Sötétebb vagyok a sebnél,
angyalarcnál, s nem vezethetlek, szemednek
elviselhetetlen a fényem. A futó utakat, az éjbe
zuhanó kertet, a kígyózó ösvényt, a múlás ócska
rítusait végül is megtanultad, de semmi öröktől
fogva már benned, az idő tölt be, nem a világ.
Itt él a kéz, ebben az élő titokban, a dalból emelt
házban, hol gyerekek nőnek s kutya is ugat már,
teljes a torzó, ezért a köd, terasz, folyó, völgy s
a füst, ezért a bor az asztalon, virág egy porladó
arcon, csupa halálra ítélt részlet, sanzonverseké.
A halál határára érve, messze napokról leválik s
beszakítja a vásznat a kéz, egy nagyobb titok
után nyúl, újabb vágyba, várakozásba, érintené,
de az ott az ég, s ami mögötte, az egy másik ég,
ezért dadog minden, ha térről s időről beszél.

Elpoklosodó napok tanúja vagyok, távoli hang.
Darabokra törnek a kezek, az egyik tányérra tesz,
a másik oltárra, mind csalódik végül. Hol a halálom?
Kifakadok, lány s fiú vagyok, lelkes lény, csupasz
titok, kurva szűz, vér s harmat, minden virág neve,
s ha majd elalszol a gyökerek közt, elvirult arcodat
én látom utoljára, megmutatom magam üres szemednek,
őrzöm bomlásod s álmodlak tovább, mert rózsák vagyok,
a rózsák.